

La vida normal

Fa dies que només veig paisatge ferroviari, monòton i previsible, lluissors creuades a través dels vidres de les finestres i el curt horitzó que es desplega en els nostres estrets carrers, fruit d'una mentalitat mediterrània i medieval. Els dies es van allargant, però la foscor encara es cobra el seu delme, i això em porta a reflexionar sobre les coses que em rodegen en el meu espai immediat, la resta queda lluny, creix i es desenvolupa en els telenotícies com flors d'hivernacle.

Durant l'hivern tot sembla a mig fer, els arbres ens ensenyen la seva estructura bàsica, el cel es tapa sovint amb bastides de núvols, com si fos un edifici en rehabilitació, i els camps dormen embolcallats sota una capa de silenci gebrat. A vegades cau un floc de neu per trencar la rutina dels meteoròlegs, a vegades vola un ocell per entretenir els amants de l'ornitologia, i a vegades el sol il·lumina una part del carrer i caminen en fila d'un, cercant la il·lusió d'una primavera prematura.

L'hivern és el temps de la vida normal, ni plors ni rialles, ni passat ni futur, anem girant les fulles de les agendes amb gest feixuc, com si el paper d'aquestes pàgines fos d'un gramatge superior, més gruixut i més rígid, però, malgrat tot, és un temps que ens empeny cap endavant, perquè la vida normal també està feta d'anhels, coratges i delits que espuirgen com encenalls en l'estufa del menjador.

Només cal posar-hi una mica més d'afany i ja haurem passat un altre hivern, que ens deixarà les calaixeres plenes de somnis grocs i la xemeneia curulla de cendres grises. Les roselles es badaran en els marges, els poetes contemplaran la lluna amb telescopi i la vida ens semblarà una proesa increïble, perquè la nit es fondrà amb l'escalfor de la llum i la dictadura de la normalitat deixarà d'imposar-nos les seves lleis.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/02/28/vida-normal/898588.html?utm_source=rss